Kathleen Raine

1

Инв. 4009

123/1

1

ЖУДЊА

Лежим пуна жеља, небо ми бол причиња.
Сваки облак брод је без мене што броди, свако дрво
Име што душа моја нема, спокојство.

Док чекам да жудећи глас проговори
Кроз нему немуштину, тело ми постаје слабо
Од добро знане и смртне смрти, туге у срцу.

Језик најбоље ми познат, мој говор човечји,
Напустио ми прсте, и недостижни беху ~~дуси Хомера~~
Дуси Хомера, у затону гиње шкољке.

Тад небо прозбори језиком јасним,
Присним ко срце, од љубави ближим,
Души ми небо рече: Што желиш то и имаш.

Знај сад да рођена си кад и сви ти
Облаци, ветри и звезде, и вечно љуљано море,
И шумски становници. То природа је твоја.

Прени се срцем, буди без страха;
У гробу да л' спеваш, жив ваздух да л' ~~[illegible]~~ дишеш,
Свет овај твој је, са цветом и с тигром.

Видех тад, све видљиво живо у бесмртно
Се претвара, ћелија новорођена свака
Гори од свете ватре страсти.

Свет овај видим ко на дан суда му
Кад се рат доврши, и небо се широм размота,
И све је светлост, љубав и вечност.

Кетлин Рен

/ Превод са оригинала Исидоре Секулић /

W. B. Yeats

123/(2)

ВИЗАНТИЈА

Узмичу житејски мутне слике дана;
Полегали Цареви пијани војници,
Узмичу ноћни звуци; песма ноћника
После клепала велике катедрале. ~~Купола од звезда~~
Купола од звезда и месеца сјајна, презире
Све што је човек;
Запетљанства ташта,
Бесове и глиб у природи човека.

Преда мном лебди слика, човек ил сенка;
Пре сенка но човек, пре слика но сенка;
Јер калем у Паклу концем мумије стегнут
Може одмотати стазу извијугану;
Уста без влаге и без даха
Могу разбудити уста што не дишу;
Поздрављам надчовечно;
Зовем то смрт-у-животу, и живот-у-смрти.

Чудо, птица ил само рукотвор златан,
Пре чудо но рукотвор ил птица, ~~Стоји на звездној~~
Стоји на златној грани светлој од звезда,
Може ко петли у Паклу да кричи,
Ил љута због месеца, гласно да ружи
У слави од метала свог постојаног,
Обичну птицу ил цветну латицу,
И сва запетљанства од блата и крви.

О поноћи, по царском плочнику промичу
Ватре ни горивом храњене, ни челиком паљене,
Ни вихором гашене, ватре од ватре рођене,
Где од крви рођени дуси долазе
И сва запетљанства од бесова одлазе,
У плесу премирање,
У екстази умирање,
Умирање ватре што ништа опечити не може.

На леђима делфина од блата и крви,
Дуси, дуси! Ту плиму ковачнице прекидају,
Ковнице злата Цареве!
Мрамор по поду за играње
Смирује бесове запетљанстава,
Слике оне што већ
Рађају слике нове,
Делфинима кидано, клепалом трзано море.

В. В. Јетс

/ Превод са оригинала Исидоре Секулић /

L. MacNeice

СИЛФИДЕ

Живот тога дана: одвео је девојку у балет;
Кратковид, он сам једва је могао ствари видети —

Беле сукње у сивом
Пропланку а надима свирке
Носи беле једра.

Цветне чашке на чашке, звончићи у ветрићу
Пресликају цветне с огледала левог у цветне на десно
Голе мишице у вис
Пудрована лица таласају
Ко биље водено у рибњаку.

Ех мисли он, сад пловимо — без узраста без весла —
Сад више нема растанка отсада даље
Носићеш увек белу
Свилу и црвен појас
Под дрвећем што игра.

Музика тад стаде, балетке завеса скрива
Река се загатила — шуште само програми —
Даље се не може низ
Реку, сем да се решимо
У гат уђемо и потонемо.

И тако се венчаше — да буду више заједно —
Кад оно никад више ~~да буду~~ заједно
Дели их јутром доручак
Вечером новине вечерње
Деца и разни рачуни.

Будна понекад ноћу и мир верује
Због његовог правилног дисања, но пита се
Сад збиља је вредело [illegible]
~~је река нестала~~ се река одлила,
~~И куд су~~
И цвеће бело нестало.

123/3

L. MacNeice

СИЛФИДЕ

Живот тога дана. Ђерку је одвео у балет;
Кратковид он сам једва је ~~могао видети ствари~~ шта види —
Беле сукње у сивом
~~Пропланку~~, а навала свирке
Носи бела једра.

Гозаду,

Цветне чашке на чашке, звончићи у зефиру
Преливају цветке с огледала левог у цветке надесном
Голе мишице у вис,
~~Напудрана~~ лица таласају
Ко биље водено у рибњаку.

Пудра

Ех мисли он, сад пловимо — без ~~година~~ без весала
Сад више нема растанка; отсада ћеш
Носићеш увек белу
Свилу и црвен појас
Под дрвећем што игра.

Музика тад стаде, балетне завесе скрива
Река се загатила — шуште програми само —
Даље се неможе низ
Реку сем да се решимо
У шут да уђемо и потонемо.

И тако се ~~венчаше~~ да буду више заједно —
Кад тамо, никада више нису заједно:
Деле их јутром доручак
Вечером новине вечерње,
Деца и разни рачуни.

Будна понекад ноћу, сигурност осећа
Због његова правилног дисања но пита се
Да л' збиља је све вредело и куда
Се река одлила и куд
Бело цвеће нестало.

/ Превод с оригинала Исидоре Секулић /

Цветне чашице, чашице, звончићи у зефиру
Буја се цвеће у огледалу са лева на десно,

123/5

L. Mac Neice

СИЛФИДЕ

Живот тога дана: ћерку је у балет одвео;
Кратковид, он сам једва је што видео -
Беле сукње у сивом
Позађу, а навала свирке
Носи бела једра.

Цветне чашице, чашице, звончићи у зефиру,
Љуља се цвеће у зрцалу са лева на десно;
Голе мишице у вис,
Пудрова лица таласају
Ко биље водено у рибњаку.

Ех, мисли он, сад пловимо - без времена, без весала -
Сад више нема растанка; отсада даље
Носићеш увек бело
Свилено и појас црвени
Под дрвећем што игра.

Музика тад стаде, балетке завеса сакрила,
Река се загатила - и шуште само програми -
Даље се не може низ
Реку, сем да се решимо
У гат да уђемо и потонемо.

И тако се венчаше - да буду више заједно -
Кад тамо, никада више нису заједно:
Дели их јутром доручак;
Вечером, новине вечерње,
Деца, и разни рачуни.

Будна понекад ноћу, сигурност осећа
Због његова правилног дисања; но пита се
Да л' збиља је све вредило, и куда
Се река одлила, и куд
Вело цвеће нестало.

(Превод с оригинала Исидоре Секулић)

123/4

7

ЦИРКУС

Трапезисти

Мајсторија завршена,
Помрчина нежна;
Лете у врх шатре
Ко гњурци на дно мора.

Цуке у устима ~~на~~ рибе
Телима зидају шаке
Над музиком умуклом
Запрепашћеним ~~светом~~ публиком

О зубе обешени
Под кубом од платна,
Зрење под њима
Једно празно око.

Живи су у свету
Ваздушне технике
Но анђели их чувке
Без сенке пребитии.

Крхање витово ужас,
Дивимо се пљескањем,
Ценимо их гледањем
Што диже се ко тамјан.

По шатрином платну
Ч-тир пута сенчен
Распеће витове
Вечити тренутак.

Завршеност,
Нежност,
Мрак, мајсторство

Клаунови

Клаунови, клаунићи, и
Клаунови.
Фирме од које најве
Ни у ком посту нема.

Шатрије по крењевој
Пљевни и писму,
Пешено сабирају
Лочемо гетаме.

Штапови им бешике,
Обрве у врх чела,
Прстиће на ногама
Чешење се прстима.

Дечја лица прате
Ко пена на леву,
Пун ваздух пред њима ~~лопти и обруче~~
Лопти и обруче.

Жулорије чувају,
На чела се пентрају,
Оласвуг стресвашују,
Шеп-шип штопирају.

Слонови

Тоне мудрости
Нагонске под шљокама,
Сурлами ко питања,
Ноге као трупине.

На челу свакоме
Леп бич од гизме,
На свима ногама
Звекћу прапорци.

звецкају

Из њих мозгова
Писмо о тропским дне
Блатимљи сумрак
Од шума небесних.

Под скриветом небесним
Љуљају и гегају,
Дубоко се клањају
Стражару трећему.

Статисти сакривају
Грчеве смејања,
Брегови Мухамеду
Иду у сретање.

Дејство мајсторије,
Упорност помрчине.

L. MacNeice

123/1

9

ЦИРКУС

Трапезисти

Мајсторије замршене,
Помрчина чежње;
Лете у врх шатре
Ко гњурци на дно море.

Кука у устима, рибе;
Телима шаке зидају
Над музичком умунтом
Ћудима премрлим.

О зубе обешени
Под куполом од платна,
Арена под њима
Тек ~~Једно~~ празно око.

Живи су у свету
Величине технике,
Ко анђели из тутке
Без пола првобитни.

Кретање њихово, ужас је —
Дивимо се пљескањем,
Ценимо их гледањем
Што диже се ко тамјан.

По зидовима платна
Четири пута сенчен
Распеће њихове
Вечити тренутак.

Замршеност,
Нежност,
Мрак и мајсторство.

Клаунови

Клаунови, клаунови и
Клаунови,
Фирма од које вајде
Ни у ком послу нема.

Шалџије по краљевој
Повељи и писму,
Шатао сабирају,
Големо гледаме.

Штапови им бешике,
Обрне у врх чела,
Претање на ногама
Вешње се прстима.

~~[illegible]~~ → Прште уздуж и кицоше
Ко пена од пива;
Пун ваздух пред њима
Лопти и обруча.

Дугорије дугују,
На леђа се ~~пентрају~~, → пентарају,
Одасвуд строваљују,
Шеп-шеп штопирају.

Слонови

Тоне мудрости
Нагонске под њушкама;
Сурле им ко питања,
Ноге ко трупине.

На чеху свакоме
Игра бич од длака,
А ~~На~~ свима ногама
Звецају препорци.

У мозговима ~~дубоко~~ на дну
Пиште о тропским
Блатима у сумраку
Од шуме небесних.

Под покривачем ћебаним
Љуљају и гегају,
И дубоко се клањају
Сталежу трећему.

Статисти сакривају
Грчеве смејања;
Брегови Мухамеду
Иду у сретање.

Дејство мајсторије,
~~Упорност помрчине.~~
И хвала упорности.

/ Превод са оригинала Исидоре Секулић /

L. Mac Neice

123/6

ЦИРКУС

Трапезисти

Мајсторија замршена,
Помрчина нежна;
Дете у врх шатре
Ко гњурци на дно мора.

Кука у устима, рибе;
Телима шале зидају
Над музиком умуклом
Људима премрлим.

О зубе обешени
Под купом платненом,
Арена под њима
Тек око празно.

Живи су у свету
Ваздушне технике,
Ко анђели ил лутке
Без пола, првобитни.

Крхање њихово, ужас је -
Дивимо се пљескањем,
Ценимо их гледањем
Што диже се ко тамјан.

По зидовима платненим
Четири пута сенчен је
Распећа њихова вечити
Вечити тренутак.

Замршеност,
Нежност,
Мрак и мајсторија.

Клаунови

Клаунови, клаунови, и
Клаунови,
Фирма од које вајде
Ни у ком послу нема.

Шалџије по краљевој
Повељи и писму,
Шашаво цифре сабирају,
Големо галаме.

Штапови им од бешика;
Обрве у врх чела,
Пратњаче на ногама,
А бекење се протима.

Прштаво дечје смејање
Ко пена од пива;
Пун ваздух је пред њима
Лопти и обруча.

Лудорије лудују,
На леђа се пентарају,
Одасвуд стровaљују,
Шеп-шеп галопирају.

Слонови

Тоне мудрости
Нагонске под шљокама;
Сурле им ко питања,
Ноге ко трупине.

На челу им свакоме
Игра бич од длака,
А на свима ногама
Звекећу прапорци.

У мозговима на дну
Пише о тропским
Блатима, и о сумраку
Од шума дебелих.

Под покривачем абаним
Буљају се и гегају,
И дубоко се клањају
Сталежу трећему.

Статисти сакривају
Грчеве смејања:
Брегови Мухамеду
Иду у сретања.

Дејство мајсторије
И мрака упорност.

(Превод са оригинала Исидоре Секулић)

123/7

ЗИМСКА ПРИЧА

Ту зимску причу
Од мећаве слеп сумрак сневао над језерима,
Над пољима носи, од фарме до склопа долина,
Кроз затишје клизе, пахуље мирно склопљене су руке,
Беличаст дах стоке тек прећутно је једро

Звезде падају хладне,
Мирише у снегу сено и опомену тамо сова
Међ торима свешта ступи, а замрзла стаја
Крцата овчје белим димом из капе димњака фарме
И све у долини на завоју реке где приче се приче.

Кад оно свет у старост повину
На једној звезди верној чистој ко хлеб што успева,
Ко храна, ко пламени у снегу, човек тај једном разви
Свитке од ватре што горели су му у срцу и у глави,
Поцепан, усамље, у кући фарме на саставу

Поља. Он горео је
На распламтелу острву своме, окружен крилатом снегом,
Камаре гноја беле се ко вуна, кокошија ту
Седала спавају у мразу, док пламен петлова зова
По [illegible] застрта дворишта, а поранели људи

Затрчају, своје носе,
А стока се миче, мачка ~~за мишем~~ уплашено миша тражи
Рогушаве птице поскакују лове, фармерице
Нежне у тешким нанулама по простртом небу
Свепренута фарма на белом свом послу

Он клечи плаче моли се Богу
Крај ражња и гарена лонца при врелом светлу пања.
Уз чашу и нарезан хлеб у сенци што игра
У глувој кући у самом срцу ноћи
Понесен љубављу, напуштен уплашен.

Клечи на камену хладну,
Плаче на врх врха туге, моли се под застртим небом,
Нек глад његова урла над голим костима белим
Дуж укочених штала и небом покривених стаја
И стаклене пачје баре и слепих сточних појата сам

У царство молитава
И ватара где ће [illegible] кроз облак
Своје снегом ослепљене љубави и јурнути у беле јазбине.
Тешка немоћ га удари ко урлика и сави
Мада ни гласак не кликну низ ваздух склопљених руку

Већ само ветром стиснуте
Глад птица у пољима воденог хлеба, витлане

До жита највиших а жетва не једину им се остопи.
Муке без имен стезаче га јела гори и нестаје
Док је ко снег изаган имао да јури кроз поље превијен међ

речима што у њој утичу
И да се лови у сниву својих муке и тежи склупчан ухваћен
У увек вечно жељни центар беде
Не човечне молевке и постеље невестине увек тражене
Од сетрвог верника и завитичног орбоченика из светлости.

Ослободи га, видео је он,
Изгубивши га свег у љубави и баци његову муку
Сему и гату у невесту у себе гуте
Никад га не звизета у пољима беле сетве,

Ослободи га, викао је,
Загубивши га снег у љубави, и бацивши његову нужну
Сиву и голу у тишевесту што је прогутати,
Кинез га не чешљето у пољима беле сетве
Иву раскинете ван века мртва пут [illegible]

Чуј. Путујући певачи певају
У сенима што олове. Стануј,   јпо другу певачи
Прах у погребеној бими, муве на [illegible] и [illegible]
и у несвање наветру мртвих своју зимску причу.
Глас праха вожина на свенутих протеђ е

Говори.   Сасушена вода звоника и
Стрије звоника и ватоносних војни отскаче. Росе звечи
На збрчканом диму и давно прошло светла
Обласци снега. Згубљена уста у стену су ветром
шибани мајушни.
Време пева кроз спечетено мртве висибабеЧуј.

Беже и то [illegible] зими
У но зна као земљи што миљсну тамна врата миром
И тамо напољу не улебу поља тла
Женка птица се диже и и прозрачи но неместа огњена.
Женкаптица освану и груди јој снегом и скрлетом
оборјени.

Погле. Угревши кренуше распусни
По нестатом снегом збунаво зелени јелве се види у месечини
Као прах голубе, повиснују тамних којита
нови, кентаурски мртви врте се гле типљену беле
Жабе у фермаме птица Мртви уврест гњажи љубав.

Изгубљене ноге у стени скочу
Скочу као уз трубу, красногис старог
Дишће огра. Прте старосто по камењу сатиривају се у
јето старо гомилу
А глас но харфе од волине птаха   у тор
у пољу. љубави таги, крива била женка пруте диже се. главеј

Дивља кроња се пењигоше
над њену погнуту главу, и и но антрјаст глас
Почета мођа мују као да тањим птице фуге увећи
И сви елементи почетног мрења разлажу се
Што чов и плачи сам у сиопу хочине,

Крај камена и тишине
Крај рења и гарева чонпе у врачој ветки попевке.
Нечо од птице и пернатом гласу чар'м
Га диже и он појурк но ветар з'ф ветрени четом
Низ свете стоје и купе и кревање у латиничној бетми.

На пољевине тишине
Кад су косови мр и но поповн у затрпом и [illegible]
И преко мeнтије срећова речене бразе птица бане ,
Под јединим лисватим кревеђем жути страшите од снега
и бр зо кроз наносе густих рогестог но јелени

Криге и молитве низ по колена
упаше брезуљке и гласко нал и ним јелетма

сву кођ изгубљено и газећи по трагу жеже
птице кроз времена и земље и племена сложних пачува.
Стувој и гнезај чуј оне одјеци јеци од гусака море

Небо птица невеста
Облак нужде посејене звезде, у вист затим
из повесетне и у време уморе пут и уњеж
Небес небо гроб распевен
У но зна нег земљи врата вегаве сирто распетичини се

о Птица се сјети.
На бре ги но удебан беху измеђ формe
И језера и тетесава поље и на рели окренуте
гоље гит је боге мотио да му дође последње муке
и том молитва и натера , прича се свуги.

--

Иггреве рами пе
На белом не виме пир свом зечевину и повачи мртви,
Цеваве се премине у снегом обувене сета жјва
што неман су резати фигуре птица на грђању хлебу
И преко застемлелу језера тошњати фигуре и облике риба

Што деце. Из ритуре је одресан
Слaвиј и кош мртва кентаур. Пратећа се враћају
У свануће. Крте везнова спевају на камену до трубина звона.
Исчичишавање пено. Време озхтевује пратеће гане
Шта за нико је и снакато са босилима и тоном преготовеним.

Јер птица је лежала ко у постељи
у гору криле ко о да спава или је мртва,
Крила се раскрилише и она је слављенава и венчане
И међ кроз сламине неж сте што тачечи
Женских поса и небесне гиене

Птица он је откупен био
Горео у од љубави на тешкоту невесте у мртвога
центра у загрљају
Рајеном у изврћеном путом му света.
А онасе више с њим уливате у свом топљеном снегу.

РАТАР ХАРИ

Тврди ко пруће лесе, а златасти дах око њих
Перуша — чивилуци ребара, бедра су пригнута, а витке
Бутине ко ужад сплетене, колена главчине, и цевасте гњати;
Глава и нога, плећке и гњати,
И сиви око што све то води, једна су дружина; заједно потеж
Држе се сапети. Свакога уд — Мишић носиви, његова жила,
Сад пуна густе крви, сад испумпана спласла,
Натекла или спласла,
Но чврсте ко шибе брезе — одмах ко напрозивку, зна ранг свој
И стижу, ткивом својим што она, и свака жила мора моћи,
Службу жиле, где било, мора моћи.
Плуг пригиње, а Хари нагиње, гледај. Леђа, лакат, струк вињеву
Све то под трупкави плуга надмоћава; образ се
Румени, а косе се стреса, мрси, ветар је полиже, ветрисплет —
Погле, власи његове су ветра сплет.
Сељачке грације, такође — дете снаге — сад затеже а сад
Избацује — гњевне ноге, под кожом грубом, ко бичем шибају тр
Ногу, а испод њих гвожђе, зубато и хладно, севне, сева,
Извор-воде-светлим-млазевима сева.

Џерард Мен Хопкинс

/ Превод са оригинала Исидоре Секулић /

123/8

20

G. Hopkins

РАТАР ХАРИ

Тврди к'о пруће леса, а златасти лах око њих
Перуша - чивилуци ребара; бедра пригнута, витке
Бутине к'о ужад сплетена; колена глежњеви и цевасте гњати -
Глава и нога, плећке и гњати,
И сиво око што све то води, једна су дружина; заједно потежу;
Држе се сапети. Свакога уда носиви мишић, његова жила,
~~Су~~ Сад пуна густе крви, ~~су~~ сад испумпана спласла —
Натекла или спласла,
Но чврсте к'о шиба брезе одмах, к'о на прозивку, зна ранг свој
И слику, ~~месом~~ својим, што она, свака мора моћи,
Службу жиле, где било, мора моћи.
~~Он~~ пригиње а Хари нагиње, гледај. Леђа, лакат, струк вичњави,
Све то ~~му~~ надмоћи, труцкави плуга; образ ~~му~~ се
Румени, коса се стресе, мрси, ветар је диже, ветросплет -
Погле, власи његове су ветра сплет;
Сељачка грација такође, пете снаге, сад ~~му~~ затеже, сад
Избацује - гњевне ноге, под грубом кожом, к'о бичем шибају! трка
Са њима, а испод њих зубато хладно гвожђе ~~тек~~ севне, сева
~~Са~~-извор-воде-светлим-млазима сева.

21

123/9

G. Hopkins

ШАРЕНА ЛЕПОТА

Слава нека је Богу за шарене ствари -
За небо спарених боја, к'о шаруља-крава;
За них румених младежи, ~~[illegible]~~, по пастрмки што плива;
За жарко-мрку кестен-јесен; за крила сеница;
За њиву шарену овцама, угаром, браздама;
За све занате и њихове хаље, украсе, алате.

Све ствари супротне, изворне, ретке и чудне;
Шта било ароцкаво, пегаво, (ко ће све знати?)
Са брзим споро; са слатким кисело; са бистрим мутно;
Родитељ вечни том свему, његова без промена лепота;
Њега хвалите.

22

123/10

W.H. Auden

У СПОМЕН ГРАДА

> У самој оној тачци где нам је душа чулна, у тачно тој тачци је Божји Град, одређен за њега од без-почетка.
>
> Џулиета Норвич

I

Очи вране и око камере отварају се
У свет Хомера, не наш. Почињу и дочињу
Величајући земљу, вазданњу
Матер богова и људи; уоче л' једне ил' друге,
На пролазу је само: богови исправни, људи смртни,
Обоји сналазе се како-тако, док Он
Ништа не чини и ништа не брине,
Он једини заправо је тамо.

Врана на крематорија димњаку,
А камера тражи, пробија се
До простора где време места нема.
Надесно, ~~[illegible]~~ село гори, налево, у градићу
Војници пуцају, а начелник заплаче,
Заробљенике одводе, док далеко, далеко
Брод-танкер тоне у немарно море.
Тако се ствари збивају; увек и навек
Цветови шљива на мртве падају; заглуши водопад
Шибаних крикове и заљубљених уздахе,
А оштар блесак светла убаци
Бесмислен тренутак у вечни неки факат
Са којим курир, уз звиждук, у кланцу нестаје:

Неко ужива у слави, неко трпи срамоту;
Он може, она мора. Нема кривице ничије.
Упрте очи вранине и камере око благо
Мотре поштено колико могу, ал лажу.
Злочин живота није време. И сада, ноћас,
У рушевини Града Пост-Вергилијског
Где хаос гробова нам је прошлост, а жица-бодљика води
Нас у будућност невидљиво докле —
Јад наш није грчки. Док мртве копамо
Знамо без знања да разлог има за све што сносимо,
Да што нас вређа проћи ће, да није нам жалити
Ни себе саме ни свој град;
Ког било рефлектор да нађе, шта било грамофон да блеји,
Очај нам не треба.

II

Сам у соби Папа Гргур његово шапће име
    Док Цар сија над светом без центра.
Свеједно, где био; Нови се Град диже
    На распри њиховој; уз *да* ил *не*
Дужности, покорности; мач, места господар,
    Није то све; има дом и има Рим;
Страх од странца нестао је успут ка светишту.

Факта и акта Града смисао имају двострук:
    Сатанство као химна; загрљај шаљив
Најтрајнија веза; лица неверна замена
    За душмана кућног у ноћној страви жучног;
Деца, у пародији, у пози, имају да сликају
    Стрпљивост небеску у бескрај;
Рођени под Сатурном мрак судњега дана слуте.

24

Влагују писари, крчмари; сумњиви спремају
Јерусалим да отму неспретном богу,
А логичари строги мисао да скрену
Из чудачких мозгова приватних
У Град Здравља; на окнима његових прозора: башти, заливи,
Створења шумска, реке дубоке, стена голети,
Леже блажени под осмехом Његове милости.

Лутер, у крају песчаном, руши због срама
Машину што глатко прашт~~и~~а и спасава
Кад јој се плати; он Грешном Граду показа: зија провала
Без икаква обредног моста; још увиди Град и пред Богом
Разлука биће отсад Граду услов да живи,
Одлуке његове садржаће сумње,
Љубав његова трпеће страх; у колебању трајаће.

Свеци мирују; поети кличу бесном ироду воље;
Партер је плак'о кад на позорју света
Зли и велики узеше да руке стрелама громовитим;
Предвојен разлогом и издајом, Град
Нашао невидљив темељ за слогу стишано гласну,
А шуме, камење, дотле, примили бестидност
Људи: ласкати, пародирати, помпезан бити, лудовати.

Природа да одговара у име Принчево;
Она признала што он хтео чути: душу она је нема;
Од његова стратишта до њена немара, стил уздржан,
Осмех ироничан постаје и светски и побожан,
Уљудност, град разбогаћен: на снобовски свој начин
Голорук џентлмени врши свој посао
К'о судија њеној деци, к'о отац њеним шумама.

У престоници народној Мирабо и дружина
Мистериј осудили; галерије пуне урлицу,
А историја марширује уз добош јасне идеје,
Свраха Разумног Града је брзо се јавити
Брзо и разочарати: Наполеона потрошио, па бацио;
Бледи и претворни Града хероји
Грозничнo траже човека од пре-пада.

Пустиње опасне, воде сурове, одела им
Смешна, ал често своје мењају Беатриче,
Мало спавају, гурају напред, заставу дижу Речи
На местима бесудним, презреним, с ума сметеним
Због страха ил поноса Града Блиставог;
Вођени мрским рођачким сенима
Продреше, предгрљаше пак, о његова бића природног.

Химере их киње, у сплину запустеше,
Самоубиства их позобаше, пред Смрт-Гребеном потонуше,
По Пијанки-Морима несташе, о Крекет-Острвље се разбише,
Клопка, у леду очаја, на Полу Лудину, их поклопи,
Неиспуњени, сами, помреше; ал места забрањена,
Скривена, коровна, упознаше,
Верни без вере за Град Свесности помреше.

III

Преко сквера,
Међ спаљеним Судом и Полиције Станицом,
Крај Катедрале за оправку сувише срушене,
Око Гранд-хотела за репортере скрпљена,
Крај колеба неких За-невољу-Одбора,
Жица-бодљика кроз Град поништен пролази.

Преко равница,
Међ два брда, два села, два стабла, два друга,
Жица-бодљика иде и ништа не доказује, не тумачи,
А где јој се место допадне, ту пут ил пруга свршава,
Хумор, вештина кујне, укуси, ритуси,
И нацрт Града, испрецртано све.

И кроз сан наш
Вијуга жица-бодљика: Она нас закачи и ми паднемо
И беле лађе без нас одоше иако су неки плакали;
Жица је тужни наш смоквин-лист на Велу Спрдала,
Она везује смешљивка за дуплу постељу,
И наставља да израста из главе вештице.

Иза жице
Што је за огледалом, Слика наша је све иста
Да л' будна или уснула. Она се не диви ни некој слици,
Ни узрасту, ни сексу, ни сећању, ни имену,
Можеш је бројити, помножити, користити
Где било, и кад било уништити.

Је ли нам Слика пријатељ?
Не; то нада наша је; да ми плачемо а она не жали,
Да за њу ни жица ни руина нису крај:
Месо је то, оно што јесмо, а тако тешко примамо,
Месо у којем мремо, а смрт је при том за жаљење,
То Адам је што чека на Свој Град.

Нек Наша Слабост говори

IV

Без мене, Адам би с Луцифером пао до краја; он
никад не би био кадар да завапи: O felix culpa.
Ја сам га навео да краде од Прометеја; слабост моја стала је
живот Адониса.
Чуо сам Орфеја да пева; но не бих, како се каже, потресен.
Не заведоше ме овчије очи Нарциса; наљутих се
на Психу кад је светло укреснула.
У мени беше поверење Хектора; толико кол'ко је могло.
Да је мене слушао, Едип не би Коринт напуштао; ја
нисам гласао кад се Оресту судило.
Спав'о сам док Диотима је о љубави причала; нисам ја одговоран
за чудовишта што Св. Антона су кушала.
Мени је Спаситељ дозволио Пету Своју Реч са Крста; да буде
стоицима камен за спотицај.
Ја бејах нежељен трећи при састанку Изолде и Тристана;
хтели су да ме отрују.
Са Галахадом сам јахао да Св. Грал нађемо; без разумевања
завет сам његов хранио.
Ја бејах оправдана сметња да се Фауст ожени Јеленом;
познам сабласт када гол је угледам.
Био сам нестрпљив са Хамлетом; све сам опростио Дон Кихоту
јер пуштен сам био у кола.
Ја бејах празно место на листи Дон Хуана; и то он никад
није знао објаснити.
Помагао сам брици Фигару у свим његовим сплеткама; кад Принц
Тамино стиже до мудрости, и ја сам био награђен.
Нисам ја крив због греха Старог Морнара; не једном само
учих капетан-Ахаба да срећу не одбија.
А Метропола, тај превелики град; његова разочарања нису моја.

Што он каже, мени значи мало; статистика му, још мање; онима што стоје
на јавној страни његова огледала, зла воља им и никада мир!
На месту моје страсти његови се фотографи скупили
сви; ал ја ћу се дићи опет да чујем над њим суд.

D. Thomas

ПОЕМА У ОКТОБРУ

Да се триеста моја година ка небу
Пробудила за мене чујно из залива и суседне шуме
Од шкољкама шаране и чапљом
Опслуживене обале
Јутарњи [illegible] сигнал.
Са водом што Бога моли и виком галеба и свраке
И купкањем једрењача о зид мрежама застрт
Ја сам да кренем
Тога секунда
У град што још спава и наставим даље.

—

Рођендан мој започе се водом
Птице и птице с крилатог дрвећа лете моје име
Изнад салаша и изнад белих коња
А ја се дигох
У кишовиту јесен
И пођох напоље под пљуском свих мојих дана.
Плима и чапља зарони кад на друм стигох
Преко границе
И ван капија
Града затворена кад град се пробуди.

—

Пролећне прегршти шева у котрљаву
Облачку а уз-друм жбуње грца од звиждука
Косова и сунце октобарско
К'о летње жар
На рамену брега,

Ту одједном добре климе и мили певачи
Дођоше јутрос где ја пролазим и слушам
Уз кишу што цеди
Ветар хладно дува
У шуми тамо далеко испод мене.

—

Бледа киша над заливом све мањим
И над морем мокра црква к'о пуж велика
Рогови вире кроз маглу а дворац
Мрк као сова
Али све баште
Пролећа и лета у причама другим цветају
Преко границе и испод пуног шева облака.
Ту сам се мог'о дивити
Док рођендан мој
Не прође, ал време обрну.

—

Обрну даље од краја умилног
И низ други ваздух и небо заплавело
Опет потекоше летња чудеса
С јабукама
Брескваме руменом рибизлом
Угледах тад на путу сасвим јасно детета неког
Заборављено јутро кад с мајком пролазаше
Кроз параболе
Сунчеве светлости
Кроз легенде зелених капела,

—

Кроз двапута испричана поља детињства
Те сузе његове моје опекоше образе, и срце његово скочи у моје.
То су ето шуме реке и море
Где дечко један
Док слуша га
Летње доба мртво шапташе истину своје радости
Дрвећу и камењу и рибама у плими.
А мистериј
К'о жив певаше
Даље у води у певачицама птицама.

—

И тако сам могао дивити се док рођендан
Мој не прође ал време обрну. А истински права
Радост давно умрлог детета певаше ватрено
У сунце.
Беше то триеста моја
Година ~~[illegible]~~ ка небу тамо и тада у летње подне
Иако град доле лежаше свенчан крвљу октобра.
О нека истина срца мога
И даље пева
На брегу високом док година једна не обрне.

32

123/12

R.Graves

СМЕТЊА

Икада ако под лаким плавилом и сребром
У магличав предео мислености
Далеко позади у уму, и поизнад,
Чизме од пре и од испод почну газати,
Пази како кораци њихови откривају
Нередни предео, ниско у даљинама,
Оквир траве у јуну к'о на карти са сликом,
Да греје док лето је, и опсеца живице,
Брод нађе на реци са обе обале,
Кукавицу да заплаши што касно прокука,
Причу да створи о кртици и мишу пољскоме,
Збрише по путу степене силаска,
Мотри како се шире пољане, корак кад ближе је,
Шире се, више се. Плава и сребрна
Магла уз ивице тог мора од траве.
Сметња се наднесе тад дивовска,
Вреба постранце, громко корача средином,
Брише предео, све растурује,
Урла, громиње, к'о мрак у тунелу,
И прође.

Трава, дрвета, к'о на карти са сликом
У центар се примакну: мрља је то сад широка,
Скромна, местичава мрља зелена,
Жиг поштански одакле је кренула,
Под облаком плавим, сребрним, ето се стеже сад
У предео обичан, мањи и све мањи,
Празно и безоблично сребро и плавило,
Испред, назад, изнад.

R. Graves

О ЉУБАВИ, У МЕНИ

О љубави, јабукама се храни док можеш,
И сунце испијај и буди у руху краљевском
Невинац осмехнут по небеској стазици.

Не мари што ужас сад слушаш, крик
Несрећни под мрачно небо узвитлан,
Нема и слепа животиња, гњев параноички -

Ти остај топла, срећна у природи, главу подигни,
Отмена у пулсу крви мрљаве,
Није за презир та глорија језива.

Блаженство примај у тренуцима,
Међ тамом и тамом буди трака светлости -
К'о гроба ускоћа, но не к'о гроба мирноћа.

123/14

R. Graves

ХРЈ

И мило ми беше опет кад погледах:
Ни близу тол'ко добро кол'ко сам мислио -
Знаш да лађа се креће кад угледаш
Товари на кеју да клизе и клизе
И све мањи су - а радост је права
Кад лука збрише се и жало нестане,
И лађа је мало, и на свом курсу свана,
Ни згоде да приђеш, ни да разговараш.

R. Graves

СПАВАЊЕ

Поглед душин види што срце наслика:
Заљубљен на парче, не видех те целу,
У пути се гњевим што чарати не знам
Да целу те примим у ћуд грозничаву,
У час сумњив ни ноћи ни дане
Спавање да ми будеш, што тол'ко оклева.

—

На мах, у мах, рука, накит, ил обућа твоја
Прот[illegible] крај мене, све у нејасности -
К'о љут несаничар снове што испреда;
А речи што бирах да твој их глас каже,
Мојим их гласом чујем сухо и крештаво.

—

А сад, кад те волим, и кад сапризивам
Растурене жеље што устремљују се,
К'о сан љубоморе, ноћу, на прозоре,
Над постељом круже к'о слепи мишеви
Радознали, док мозак разбијен не проспу!

—

А сад, кад те волим, к'о никад раније,
Сад можеш бити и већи, к'о никад раније:
Душа сад прогледа, срце те слика истином
Гле уза ме, у зору, будна ту лежиш,
Главе само-здрузгане у спавање уљушкам.

123/16

R. Graves

ПУЦАЊ

Радозналу срцу страх бива играчка:
Прозујати метком кроз даску на броду,
С вером да зелена, љутита бујица,
Очарана, поиграти неће у брода трупину -
Не прешавши прво пажљивим погледом
Да л' има где копно, шкоље, плови л' олупина.
"Збивају се тако чуда, ал дави се тако луда."

Хипотеза, уживање заморно —
Јер природа људска, поштена природа
(Страхо-мазно срце то не прима)
Зна за своје чудо: луда бити [illegible] нећу.
Кроз машту опалити, место погодити,
Провртити зар рупу но малу, неслућену,
Загушити шиктај крпом несмољеном -
Ни луди дављеник, ни јахач на врагу.

T. S. Eliot

123/17

37

ГЕРОНТИОН

Нит младост имаш ни старост
Већ као да си у сну после обеда
Сневао једно и друго.

Ту ето ме, стар човек у сушном месецу,
Чита ми дечко један, док кишу чекам ја.
Нит сам био код врелих капија
Ни борио се у топлој кишици
Ни, до колена утонут, у глибу сољену, дигнута ножа,
Док муве су ме пецкале, сам се борио.
Моја кућа је кућа рушевна,
Јеврејин седи на дасци прозора, власник је,
Бачен ко мице у крчмици Антверпе,
У Бриселу бубрио, закрпљен и љуштен у Лондону.
Коза ноћу кашље у пољу на вису,
Стене, папрат, камењар, гвожђе и измет.
Жена кујну гледа, и чај спрема,
И кија вечером док чисти олук намрштен.

Ја сам стар човек,
Немоћна глава на месту ветровном.

Знамења сматрају за чуда. „Хтели би знамен видети!"
Реч у речи, немоћна да реч искаже,
У крпе мрака смотана. У младости године
Дошао Христос тигар
У мају неваљалу — дреновина и кестен, и Јудин цвет у цвасти —
Да буде поједен, да буде подељен, да буде попијен
Све уз шаптање; од г. Силвера, [illegible]
Са рукама што милују, у Лиможу
Што сву ноћ ходаше у соби суседној;
Од Хакагаве, међ Тицијанима што клањаше;
Од госпе Торнквист, у соби мрачној
Што свеће размешташе, од Fräulein von Kulp
Што у ход крене и руком по вратима прође. Празни
            чункови
Ветар уткивају. Ја духова немам,
Стар човек у кући промајној
Под брегом ветровом.

После толко знања, има л' опраштање? Не ум сад узми
Историја има много лукавих пролаза, измишљених ходника,
И излаза, погрешно води с амбицијама шаптавим,
Води нас сујетама. Не ум сад узми
Она даје кад пажња нам је збуњена,
А што даје, даје тако врашки збркано
Да можено је после давања још гладније. Даје прекасно
У што се не верује, ил ако још се верује,
То само је у памћењу жеља поново цењена. Даје прерано,
У руке нејаке, без чега, сматра се, да могло би се остати,
Док отпор неки [illegible] страх не распростре. Размисли
Ни страх ни храброст спасти неће нас. Пороке неприродне
Рађа баш наше херојство. Врлине
Нам силом намећу бестидни наши злочини.
Сузе те отресло је дрво гњевоносно.

Тигр ускаче у нову годину. Нас ће прождрти. Размисли
најзад још
Нисмо дошли до закључка, а ја
Забијем се у кућу најмљену. Помисли најзад
Нисам ја то приказаније без сврхе правио
Нит је то било за неко призивање
Ненаклоњених ђавола.

Хтео бих да ту ти приђем поштено.
Ја који сам био близу твог срца, одмакнут сам отуда
Да ми лепота умакне у ужасу, а ужас у проверавању.
Упустио сам своју пасију: зашто би требало да је сачувам
Кад све што се сачува фалсификат има да постане?
Изгубио сам вид, мирис и слух, ~~xxx~~ укус и пипање:
Како бих за ближи твој додир употребио их?

То и то, и хиљаду малих разматрања
Отегаће корист од бунцаве грознице њихове,
Сувломну кожу, кад чулно заплетање се охлади,
Сосом зачињеним, и множиће разноврсност
У безброју огледала. Шта ће паук чинити,
Прекинути да ради, жижак житни хоће ли
Одгађати? Де Бејеш, Фреска, госпа Камила, витлају
Ван круга зимогрознога Медведа
У атомима здробљеним. Галеб уз ветар, у ветровитим
мореузима

Бел-ајл-а, ил у јурњави на Хорну,
Бело перје у снегу, Залив би тако хтео,
Стар један човек гоњен од пасатних ветрова
У сањив неки буџак.

Станари куће,
Мисли сухога мозга у сушној сезони.

Т. С. Елиот

/ Превод с оригинала Исидоре Секулић /

123/18

39

1

ЈУТАРЊА СЕРЕНАДА

Много пре зоре тресем нас од сна трже.
Кућа ми на стрмини. Да немогне од нас брже
Терет књиге на свећи, боце на ступа редом.
Ал онда луга певаа, па онда потрес жешћи.
Најбоље би било дићи се и ићи.

Широко, да ја и стопе моје ту закоракнемо.
Верујем да су многе зграде међутим паде.
Срце стојања у том је што летети не умемо.

Изгледало мутно док она се дигла и обукла.
Опрезни турист чита по водичу упутства права.
Рекох тад ја: Вашта. Са смешком каже: Не, она.
Такси би за њу и мене био ствар здрава.
Најбоље би било дићи се и ићи.

Проблем језика могла најзад да покренемо.
Безбедно неко место за чекај где ли би она знала?
Срце стојања у том је што летети не умемо.

Нијемна од смрти не беше њој памети на крају.
У ствари, пробуђен, он врисну, да обоје знају,
И не повикнувши лоше, он је знао.
Покушах рећи: Часе Поља, но да самсе етко јавити имао.
Најбоље би било дићи се и ићи.

Спавах збуњен и свеједнако бих тако лежао немо.
Док ти не видиш која то напаст одоздо нам прети.
Срце стојања у том је што летети не умемо.

Причај ми о Берлину и мукама њеним више,
Кога све муче суше а кога ти кише.
Загуши ме поштеном блатном, свиња тек ако прозре
До оног што врат ће јој пресећи и корист понићи.
Најбоље би било дићи се и ићи.

С постељом чет-чет под небо Даљег Истока да стигнемо.
Све мети рат само онде са бешњом гађамом.
Срце стојања у том је што летети не умемо.

Реци ми брже шта сам је изгубио тиме,
И с моје драме, реци, они шта су промашили
Који нису хитом величати јер су погодили;
Који кажу пошто двоје страних се пољубили,
Најбоље би било дићи се и ићи.

А што се тиче писања, могу ти рећи вешто.
Не противречју оно настаје и не да се обићи.
Најбоље би било дићи се и ићи.
Свршено са срчаним и крепким хоћемо и смемо,
Срце стојања у том је што летети не умемо.

/ Превод с оригинала Исидоре Секулић /

У вези са овом песмом аутор је дописао кратку примедбу: "У то време, исти рат је био у Токију и у Инциденту Манџурском." А одмах затим бележећи примедбу у вези са својим преводом песме јапанске песникиње Хатакејама додао је: "Можда треба да упозорим да она нема никакве везе са песмом Јутарња серенада."

123/18

W. Empson

1

ЈУТАРЊА СЕРЕНАДА

Много пре зоре тресем нас од сна трже.
Кућа ми на стрмини. Да чмогод од нас брже
Терет књига не свали, боце не скупе редом.
Ал онда дуга пауза, па мањи потрес жешћи.
Најбоље би било дићи се и ићи.

Доста широко да је и стопе моје закорачинемо.
Верујем да су многе зграде међутим пале.
Суштина стојања у том је што летети не умемо.

Изгледало мирно док она се дигла и обукла.
Опрезни турист чита по водичу упутства права.
Рекох тад је: Башта. Са смешком каже: Не, она.
Такси би за њу и мене био ствар здрава.
Најбоље би било дићи се и ићи.

Проблем језика можда најпре да покренемо.
Безбедно — Безбедно неко место за лежај би л' она знала?
Суштина стојања у том је што летети не умемо.

Ниједна од смрти не беше њој памети на крају.
Стварно, пробуђен, он врисну, да обоје знају,
А не домикнувши до ње, он је знао. ~~Покушах рећи: Че~~
Покушах рећи: Часа Пола, но да сам се тако чути ~~[illegible]~~ имао.
Најбоље би било дићи се и ићи.

Спавах ~~немоћ~~ збуњен и свеједнако бих тако лежао немо,
Док ти не видиш која то напаст овоме нам прети.
Суштина стојања у том је што летети не умемо.

Причај ми о Европи и мукама њеним више,
Кога све муче суше а кога ли кише.
Загуши ме поплавом блатном, свиња тек ако прорве
До оног што врат ће свој пресећи и корист подићи.
Најбоље би било дићи се и ићи.

С постеља лет-лет под небо Далеког Истока да стигнемо.
Све исти ~~[illegible]~~ рат, а само они са бедњом гачамом.
Суштина стојања у том је што летети не умемо.

У Београду сам још десет дана
28. VIII. 57

Свега 100 динара

Реци ми брже што сам ја изгубио тиме,
И, с мање граје, реци, они што су промашили
Који нису хитац нечичачи јер су погодили,
Који кажу, пошто двоје страних се пољубили,
Најбоље би било лићи се и ићи.

А што се тиче живења, могу ти рећи зашто.
Не противречју оно настаје, и не за се обиђи.
Најбоље би било лићи се и ићи.
Савршено се срчаним и крепким хоћемо-смемо,
Суштина стојања у том је што летети не умемо.

/ Превод с оригинала Исидоре Секулић. /

У вези са овом песмом аутор је дописао кратку примедбу: „У то време, исти рат је био у Токију и у Манџурском инциденту. А одмах [illegible] затим, бележећи примедбу у вези са својим преводом песме јапанске песникиње Катакејама, аутор је додао: „Можда треба да упозорим да она, Катакејама, нема никакве везе са песмом Јутарња серенада.

G.Hopkins

ПРИРОДА ЈЕ ОД ХЕРАКЛИТОВЕ ВАТРЕ И ОД УТЕХЕ ВАСКРСЕЊА

Облаци - лаке лопте, чијено прамење, јастуци-превртачи, надимају се, па
гоне се и лове по ваздушном
раскршћу; небески ти малицканци, пајташија лака, ено
клупчају се, па светлуцају у маршу.
Надоле сваљују, надоле заслепљују креч-белином где год се
брест надвија у луку,
Тананог лишћа блескови, помрклих сенки процепи, к'о бичеви се чипкају,
промењају, и
спарују.
С уживањем плах ветар-раскалап, једри, у обруч скаче, шиба
по тлу оголеле
Од синоћ-буре наборе; у бари, у распуклини, љуске се суше и љускају,
И преке блатна вода, тесто се сагњечи, буде тврдина, прашина; зедебља,
замеси
Редове маски, људских подоба што ринтају њим тај газећи,
Те ноге им њим к'о сапете. С милион горива у природи ватре свечане пале се,
Но утули л' се најсвечанија, најмилија, најсјајнија бићем
варница
Човек, хај, брзо ли ватрени млаз му, знак му на уму, пролази!
Обоје су у бездан, све је у безмерну тамнину
Утонуло. О, жалости, о гњевности! Човека облик, сам блесак
Малочас, искидан, звезда, смрт црна пребрише; знак један бар,
ма који, од њега, да надјача
Простора замрчење, времена уравњење. Доста! Васкрсење,
Труба из срца! Беж-те туге дахтања, дани јадовања! даље утученост!

Над мојом бродолом-барком засија
Сигнал светлости, зрачак вечности. Месо, звени, све траље смртне
Пођ'те у напоследак црвима; свемоћна ватра светла сам пепео остави:
У муњину сјају, у трубе трештају
Одједном сам то што Христос је, јер он је био што ја јесам; и
Овај овде Лала, шала, лонца крњетак, закрпа, иверак, бесмртни
дијамант,
Је бесмртни дијамант.

G. M. Hopkins

123/20

45

ИНВЕРНИС → Инверснид

Тамно риђаст поток, ко чеђе у кове,
Громиње и кипи и ваља камење;
Ко чупаве гриве, ко руно му пена,
Звижди док не легне у језеро мирно.

Од ветра шибана колена жубаре
Врти се обрће над кипљевом чупом;
Ко гар црн рукавац, мрачно побеснело,
Витла очајање док га не удави.

Прскане капљама, шаране капљама
Ребрасте стрмени куд поток просипа;
Оштра гужва вреске, суварци папрати,
И чипкасти јасен надвесен над ~~вирим~~. → водом

Какав би свет био кад би се лишио
Мокроте, дивљине. Нека их нек стоје,
О нек увек буду, мокрота, дивљина,
Нек дуго су живи запуштеност коров.

L. MacNeice

123/21

46

МОЛИТВА ПРЕ РОЂЕЊА

Још нисам рођен; О чуј ме,
Не дај да крвопије миш-слепи, пацов и пегуша глодар и
роми мртвождер демон ближу ми хођу.

Још нисам рођен; утеши ме.
Страхујем да род људи големим зидом не узида ме,
јаким опојем обесвестиме, мудрим лажима омами ме,
на растезалу растеже ме, у крви купа ме.

Још нисам рођен; збрини ми
Воду да љушкаме, траву да расте мени, дрвеће да говори
мени, небо да пева мени, птице и бело светло
у малом мом мозгу воде ме.

Још нисам рођен; опрости ми
Грех ос света у мени што ће се сагрешити, моје речи
ако говоре мене, моје мисли ако мисле мене,
моје издајство заметнуто издајницима ван мене,
мој живот, кад они убијају а служе се мојим
рукама, моју смрт ако они живе ме.

Још нисам рођен; преслишајме
За улоге које морам играти, поступке што морам примити кад
стеци људи коре ме, бирократи муштрајуме, планине
мрште се на ме, љубавници исмевајуме, бели таласи
зову у лудило, пустиња зове
у пропаст, просјаци одбијају
мој ~~[illegible]~~ а деца моја кунуме.

Још нисам рођен, о чуј ме,
Не дај човек животиња, ни који мисли Бог је,
ближу да ми хође.

Још нисам рођен; О испуни ме
Снагом против оних који би да смрзну моје
човештво, да сабију ме у аутоматон без крви,
што хтели би да сам у машини чеп, ствар са
једним ликом, ствар; и против свих оних
што би да целовитост моју раздробе, што би
да пирe у ме као у перје маслачка, амо/
тамо, и амо и тамо
ко воду из руку
да ~~ме~~ испусну ме.

Не дај да ме у камен претворе, не дај да испусну ме.
Иначе, убиј ме.

L. MacNeice

123/21

48

МОЛИТВА ПРЕ РОЂЕЊА

Још нисам рође, О чуј ме,
Не дај да крвопије миш-слепи, пацов, пегуша-глодар, и
роми мртвождер демон близу ми дођу.

Још нисам рођен; утеши ме.
Страхујем да род људи гвозденим зидом не узида ме,
јаким опијем обесвести ме, мудрим лажима омами ме,
на растезању растеже ме, у крви купа ме.

Још нисам рођен; обрини ми
Воду да љуљка ме, траву да расте мени, дрвеће да говори
мени, небо да пева мени, птице и бело светло
у малом мозгу ми воде ме.

Још нисам рођен; опрости ми
Грехе од света у мени што ће се згрешити, моје речи
ако говоре мене, моје мисли ако мисле мене,
моје издајство заметнуто злочинцима ван мене,
мој живот кад они убијају а стиче се мојим
рукама, моју смрт ако они живе ме.

Још нисам рођен; пресвидај ме
За улоге које морам играти, за поступке што морам примити кад
старци људи кореме, бирократи мунтрају ме, планине
мрште се на мене, љубавници исмејавају ме, бели таласи
зову у лудило, пустиња зове
у пропаст, просјаци одбијају
дар мој а моја деца куну ме.

Још нисам рођен, О чуј ме,
Не дај човек-животињи, ни који мисли Бог да је,
близу да ми дође.

Још нисам рођен; О испуни ме
Снагом против оних који би да смрзну моје
човештво, да сабију ме у аутоматон без крви,
што хтели би да сам чеп у машини, ствар са
једним ликом, ствар; и против свих оних
што би целовитост моју разгробе, што би
да пире у ме као у перце маслачка, амо
тамо, или амо и тамо
ко воду из руку
да испљусну ме.

Не дај да ме у камен претворе, не дај да испљусну ме.
Иначе, убиј ме.

/ Препис с оригинала Исидоре Секулић /

L. Mac Neice

123/21

МОЛИТВА ПРЕ РОЂЕЊА

Још нисам рођен, о чуј ме,
Не дај да крвопије миш-слепи, пацов, пегуша-глодар, и
роми мртвождер демон близу ми дођу.

Још нисам рођен; утеши ме.
Страхујем да род људи големим зидом не узида ме,
јаким опојем обесвести ме, мудрим лажима омами ме,
на растезалу растеже ме, у крви купа ме.

Још нисам рођен; збрини ми
Воду да љушка ме, траву да расте мени, дрвеће да говори
мени, небо да пева мени, птице и бело светло
у малом мозгу мом воде ме.

Још нисам рођен; опрости ми
Грехе од света у мени што ће се згрешити, моје речи
ако говоре мене, моје мисли ако мисле мене,
моје издајство заметнуто злочинцима ван мене,
мој живот кад они убијају а служе се мојим
рукама, моју смрт ако они живе ме.

Још нисам рођен; преслишај ме
За улоге које морам играти, за поступке што морам примити кад
стари људи коре ме, бирократи муштрају ме, планине
мрште се на мене, љубавници исмејавају ме, бели таласи
зову у лудило, пустиња зове
у пропаст, просјаци одбијају
дар мој, а моја деца куну ме.

Још нисам рођен; о чуј ме,
Не дај човек-животиње, ни који мисли Бог да је
    близу да ми дође.

Још нисам рођен; О испуни ме
Снагом против оних који би да смрзну моје
  човештво, да сабију ме у аутоматон без крви,
    што хтели би да сам чеп у машини, ствар са
      једним ликом, ствар; и против свих оних
        што би да целовитост моју раздробе, што би
          да пире у ме као у перце маслачка, амо и
            тамо, или амо и тамо
              ко воду из руку
                да испљусну ме.

Не дај да ме у камен претворе, не дај да испљусну ме.
Иначе, убиј ме.

(Превод с оригинала Исидоре Секулић)